

Katrin Walldová

NEVYSŠÍ

LEVEL

Katrin Walldová

Vše, za co jsi šťastný, činíš svatým.

1. KAPITOLA

Pach zatuchliny, deroucí se do nosních dírek a následně do centra smyslového vnímání, donutil muže zatřepat hlavou. Bohužel pozdě zjistil, že je to příliš bolestivé.

Musel mít na hlavě hned několik ran. Cítil tupou bolest na temeni a o něco ostřejší na spánku. Znavená ruka se automaticky zvedla k jedné z nich, k té co byla přístupnější a prsty ji opatrně ohmataly. Na bříškách ulpěla vlhkost ještě nezaschlé krve. Přiměl se otevřít aspoň jedno oko, aby se přesvědčil o své domněnce, že jde o životadárnou tekutinu, a když opravdu zahlédl červenou skvrnu pokrývající jeho špinavé prsty, zase oko pevně zavřel. Rozhodl se, že už ho neotevře. Nikdy. Ani to druhé.

Eli Barlow se snažil vzpomenout. Tomuhle všemu muselo něco předcházet. Někdo ho zbil a pak praštil do hlavy. Jistě. Jak se postupně probíral, začínaly o sobě dávat vědět i jiné bolestivé části těla. Třeba druhá ruka. Zkusil pohnout s předloktím, ale nešlo to. Tak šíleně to zabořelo, že to okamžitě vzdal. Měl asi vykloubené zápěstí. Anebo zlomené. Jediné, co ho mohlo uklidnit, bylo, že dokázal zakmitat prsty, tak snad nebyl porušen žádný nerv.

Další bolest se ozvala na boku a v koleni. Vypadalo to na naraženou kyčel a koleno bylo rozbité, i na něm zela rozšklebená

zakrvácená rána, která na sebe upozorňovala divokým pulsováním. Nemusel se tam ani podívat, aby si to dokázal velmi živě představit.

„Hej ty, vnímáš?“ ozvalo se kousek od jeho levého ucha. V první chvíli se nechtěl pohnout. Napadlo ho, že bude předstírat, že je mrtvý. Bude tady prostě jenom ležet a utápět se ve vlastní lítosti nad osudem, který ho potkal. Jenže, jaký osud ho vlastně potkal? Nevěděl nic, nevzpomínal si, ne úplně. Možná právě proto ho přemohla zvědavost a konečně se donutil oči otevřít.

Jen malý kousek od něj seděl neznámý kluk. Jeho tvář byla umouněná, oblečení otrhané a hnědé vlasy mastné tak, že se na nich dělaly žmolky špíny. A taky nijak vábně nevoněl, no, spíš dost páchl, dalo by se říct. Jeho odér přebil zatuchlinu, kterou Eli po probuzení ucítil jako první.

„Kdo jsi?“ zeptal se ochraptělým hlasem. Sám se nad ním zhrozil. Zněl opravdu příšerně.

„Kurt. A jak říkají tobě?“ zajímal se mladík. Eli si ho znovu prohlédl od hlavy k patě a pak natočil tvář na druhou stranu. Udělal to velice pomalu, bolest hlavy měl naštěstí v paměti stále.

Jak tak putoval očima po úplně neznámém prostředí, které tvořil zaneprázdněný obrovský prostor, podobající se skladišti, přinutil se k novému vzpomínání. Přece si na něco pamatovat musí. Že by ho ochromila ta rána do hlavy? Možná. Zlom nastal v okamžiku, kdy si Eli všiml dalších lidí. Nebyli s Kurtem sami. Všude kolem se povalovali stejně jako on mladí muži. Někteří leželi, jiní napůl seděli a leželi, nikdo z nich se neusmíval. Oblečení všech bylo laděno do šedých odstínů, ale stačilo málo, aby si Eli uvědomil, že dříve měly

jejich oděvy jiné barvy, možná i zářivé. Textilie na jejich tělech byly obalené špínou a prachem, skrz které neměly barvy šanci prosvítat.

O tomhle místě už slyšel. Bylo to doupě, propast na samém okraji společnosti, také se mu říkalo Ospalá věž. Kdo se sem jednou dostal, už odsud nikdy neodešel, ne tak, jak by si přál. Hodně lidí zde zemřelo, ale říkalo se o nich, že usnuli, proto ten název.

Eli nemohl uvěřit svému uvědomění. Vše, co o Ospalé věži věděl, bylo pouze z doslechu. Nikdy těm povídačkám příliš nevěřil, nebral je vážně a hlavně je neřešil. Protože jako nebylo snadné se dostat ven, nebylo ani snadné proniknout dovnitř, pokud si dával člověk dobrý pozor. V jeho životě se někde stala chyba.

„Kde to jsem?“ I přesto se zeptal. Co když teď doopravdy zjistí, že není Ospalá věž jen pohádka, kterou se straší děti?

„Ty nevíš?“ zašeptal Kurt. Dotázaný pomalu zavrtěl hlavou. Znovu zvedl zdravou paži a dotkl se rány na spánku. Stále byla teplá a vlhká. Nechtěl si hrát na tvrdáka, ale ošetření by bodlo.

„Neříká ti nic Ospalá věž?“ špitl Kurt. Eli se kousl do rtu a zamrkal víčky. Ano, snažil se na to dívat s nadhledem, ale jakmile jeho nový kámoš vyslovil ta dvě slova, přejel mu mráz po zádech.

„Jo,“ vydechl. Přemáhal se, aby se mu nezačala třást brada. Není přece žádný posera. Zvládne to. Ať už se sem dostal z jakéhokoliv důvodu, tak to ustojí.

„Bolí to?“ Kurt se ho dotkl opatrně na zápěstí. Eli sykl a zatnul zuby.

„Jenom trochu,“ zavrčel. Už aby se mu vrátil jeho normální hlas, i díky tomu skřehotání si připadal zranitelnější.

„Mně zlomili nohu a popálili mi záda horkým olejem, ale už je to dobré, naštěstí si na ně nevidím, asi bych to nesl mnohem hůř,“ pokrčil Kurt rameny. Poté se k Elimu otočil zády a vykasal si tričko. „Co? Jak to vypadá?“ zajímal se.

Elimu se zvedl žaludek. Nic tak odporného ještě v životě neviděl. Kůže na Kurtových zádech byla vrásčitá, scvrklá a zarudlá. Na páteři mu téměř vystupovaly obratle, jak se kolem nich pokožka škvařila. Několikrát nasucho polkl, protože měl pocit, že obsah jeho žaludku půjde prostě ven.

„Je to docela dobrý,“ zalhal a stáhl mladíkovi lem trička k pasu. „Ale taky to musí bolet,“ zkonstatoval.

„Spíš to dost táhne, nejde na tom spát, ale jsou chvíle, kdy to vůbec nevnímám,“ mávl Kurt rukou. Samozřejmě, přece neukáže člověku, kterého nezná slabost. Anebo je jen obrovský optimista, pomyslel si Eli.

Novopečený obyvatel Ospalé věže si začal připadat nepatřičně, jak ležel na zemi a Kurt nad ním seděl. Zapřel se tedy o zdravou dlaň a pokusil se zvednout alespoň na loket.

„Neměl by ses namáhat. Budeš mít spoustu času na odpočinek,“ vysvětlil mu mladík.

„Mám žízeň,“ zachrčel Eli. Až se napije, jeho hlas bude určitě lepší.

„To my všichni. Ještě jsi mi neřekl tvé jméno,“ pobízel ho Kurt. Eli na něj koukal jak na zjevení. Co myslel tím – *to my všichni?*

Dřív, než se stačil zeptat, Kurt pohlédl někam za něj. Přes ukrutnou bolest Eli udělal to samé, aby zjistil, co druhého muže zaujalo. Pak za sebou ucítil pohyb a následně se před ním objevily nohy v otrhaných tmavě šedých kalhotách, které se kulhavě rozběhly někam dopředu. Eli nechápal, co se to děje, ale všiml si, že je kolem něj najednou nějak víc hluku. Chtěl to všechno s Kurtem probrat popořadě, zeptat se na ostatní lidi v Ospalé věži, na podmínky, na to, jak se sem mohl dostat, ale došlo mu, že bude muset počkat.

Většina mužů, kteří předtím seděli či leželi, se rozběhla za Kurtem. Na konci skladu se během několika vteřin utvořil dav otrhaných, páchnoucích lidí, kteří se překřikovali jeden přes druhého, strkali do sebe a dokonce Eli viděl, jak jeden hodně vysoký kluk dal druhému, o hlavu menšímu facku, až dotyčný upadl na zem. Celá ta šílená podívaná trvala sotva pár minut. Anebo ji Eli tak vnímal. Přestal se na ni soustředit v okamžiku, kdy se z davu vyloupl Kurt s nějakým balíčkem v náruči, se kterým se rozběhl zpátky. Eli se mezitím donutil zvednout do sedu. Jakmile stál Kurt nad ním, vysypal mu obsah svých rukou do klína. Eli pohlédl nechápavě vzhůru.

„Co to je?“

„Denní příděl,“ řekl Kurt jakoby nic. Eli koukl zpět a pak se začal věcmi prohrabovat.

„Je tam i nějaká dezinfekce. Nikdo ji dneska asi nepotřeboval, tak bylo snadné ji ukořistit. Tady!“ Kurt se shýbl, aby ukázal prstem na nenápadnou bílou lahvičku. Eli ji vzal mezi prsty a přečetl si rychle etiketu. *Peroxid vodíku*.

„Nevezmou mě na ošetřovnu?“ Podíval se na druhého muže zděšeně. Kurt přivřel oči a kousl se do koutku rtu. Skoro to vypadalo, jako kdyby chtěl zabránit úsměvu.

„Na ošetřovnu?“ zopakoval.

Eli si olízl ret a sklonil hlavu. Oči se pokusily na tu krátkou trapnou chvíli zaměřit na něco jiného, co mu Kurt hodil do klína.

„Jo, no... myslel jsem si...“

„Dej mi to!“ Mladík mu lahvičku vytrhl a posadil se vedle. Pak se natáhl po Eliho tričku a uchopil ho za natržený lem. Několika prudkými pohyby urval kus látky, odšrouboval víčko dezinfekce a nalil trochu na provizorní gázu.

„Bude to dost štípat, tak zatni zuby,“ doporučil Elimu. Druhý muž se po něm s hrůzou podíval, ale to už Kurtova ruka směřovala k jeho spánku.

Zprvu vyjekl, pak se zakousl do jazyka a nakonec dal zavděk vlastní ruce, přesněji palci. Co bylo tohle sakra za místo, že mu musel ránu ošetřovat kluk bez patřičného vzdělání? Anebo se spletl a Kurt v Ospalé věži působil i jako lékař?

Bolest začala otupovat až po nějaké minutě. Tenhle nekonečný čas Eli strávil se zavřenýma očima, zahryznutý do kůže a s ukrutnou touhou zjistit, co se stalo s jeho životem, který byl ještě donedávna úplně v pořádku. Nekonfliktní a nikoho neobtěžující.

Jakmile Kurt přestal s ošetřováním, Eli mu věnoval ublížený pohled.

„Ještě mám jednu vzadu,“ zahydroval. Kurt se pousmál a přesedl si dozadu. Druhá rána našťestí nebyla tak velká, ale bolelo to úplně stejně, když ji dezinfikoval. Opět mu chtěl Eli vytrhat všechny vlasy.

Jako poslední mu bylo ošetřeno odřené koleno, pak Kurt dezinfekci odložil a prohrabal se v dalších věcech, jež se mu podařilo získat.

„Tady je voda a tady mléko. A taky nějaké suchary,“ jmenoval položky. Eli se vrhl po malé láhvi s vodou. Byla to jenom čtvrt litrovka, ale i tak si užíval každý doušek.

„Měl by sis nechat i na později. Další dostaneš nejdřív zítra v tuhle dobu,“ upozornil ho Kurt. Eli přestal ihned pít a pomalu zašrouboval víčko. V láhvi zbyla ještě půlka. Raději si vzal krabičku s mlékem a posilnil se jím. Většinu sucharů snědl na posezení. Ještě nikdy necítil takový hlad.

„Kurte, potřebuju vysvětlit, co se to tu děje. Jak jsem sem dostal a...“ Eli zvedl ruku s vodou před sebe. „Proč si mám šetřit vodu? Slyšel jsem o Ospalé věži nějaké věci, ale...“

„Určitě jsi neslyšel to nejdůležitější,“ přerušil ho muž. „V první řadě jsou to jenom dohady, protože se odsud ještě nikdy nikdo nedostal. Jak by tomu teda člověk tam venku mohl věřit? Jak by si mohl udělat pořádný obrázek o tom, co je Ospalá věž vlastně za místo?“

„Přesně to bych se rád dozvěděl,“ vyhrkl Eli netrpělivě. Už ho to přestávalo bavit, tohle tajnůstkaření. Proč mu prostě Kurt nemohl všechno říct?

Druhý muž se ohlédl za sebe a ještě víc se k Elimu naklonil. Odér špíny a potu, který ho doprovázel, zvedl Elimu žaludek. Musel začít dýchat ústy.

„Řeknu ti základní pravidla a taky informace, nic navíc. Nemají rádi, když se moc vybavujeme...“

„Kdo?“

„Prostě poslouchej,“ zavrčel Kurt našťavaně. Eli zmlkl. Dobře, už ho nebude přerušovat.

„Někdy v tuhle dobu nám nosí zásoby jídla a pití. Je toho málo a ne vždycky na všechny vyjde. A kdo je silnější, ten bere slabším, tak to tu prostě chodí. Ošetřovnu tu nenajdeš. Pokud utrpíš nějaké zranění, můžeš se akorát modlit, aby se zahojilo samo, a aby se ti podařilo jako mně, získat dezinfekci. Nic jiného na to nedávají. Každý večer si vyberou několik lidí a odvedou je. Někdo se vrátí, někdo ne, ale ten, komu se to podaří, je většinou polomrtvý a má obrovské štěstí, když se z toho dostane.“ Kurt se zhluboka nadechl, aby mohl pokračovat. Anebo ještě víc vyděsit Eliho dramatickou pauzou. „Na nějakou umývárnu taky zapomeň. Dokud se nedostaneš do vyššího levelu, jakože takovou výsadu má tak jeden ze stovky, nepoznáš, co je to teplá voda a mýdlo. Rozhodně není terno, být tady, ale nechci ti mazat med kolem pusy,“ pokrčil Kurt rameny. Eli na něj po celou dobu jeho povídání nepřestal zírat.

Když se konečně vzpamatoval, vypadlo z něj jedině.

„Do vyššího levelu?“ To ostatní musel vzít, jak to je, i když mu z toho vstávaly chlupy na těle. Znamenalo to totiž, že mu možná

zápěstí špatně sroste, protože se na něj nepodívá doktor a sám nemá šanci si ho něčím zafixovat. Také to znamenalo, že za pár dní bude páchnout úplně stejně jako Kurt a za několik týdnů si bude muset nechat zajít chuť na kysličník, aby si mohl odbarvit vlasy. Sice teď jeden měl, ale při absenci vody a šamponu riskoval, že mu vlasy v tom lepším případě zezelenají.

„O tom ti povím později,“ řekl Kurt a přivlastnil si svůj příděl vody, mléka a sucharů. Eli jej nechal chvíli jíst, než znovu promluvil.

„Jsi oholený.“

„Pokud je ti jedno, že můžeš něco chytit, tak se to dá snadno zařídit. Jeden nebo dva strojky tu kolují,“ vysvětlil Kurt. Eli si představil, jak po bradě a krku jezdí zrezlou, několik let starou žiletkou a otrásl se. Jenže nesnášel ani vousy, maximálně strpěl na obličejí strniště.

„Tobě to jedno koukám je,“ zkonstatoval. Kurt přestal chroupat suchar a zvedl jeden koutek.

„Myslím, že každý, co je tady, jednou dospěje ke stejnému pohledu na věc.“

Elimu vzala Kurtova poslední slova dech. Ospalá věž, o které doposud nastřádal jen mizivé informace, měla strašit děti, ale ta skutečná by vyděsila k smrti i dospělého. Tohle místo přece nebylo k žití. Jak to tu mohli všichni vydržet? Jak to vydrží on? Ne, jeho se to určitě netýká, tohle musí být jenom nějaký hodně špatný sen. Brzy se probudí ve své posteli doma a opravdu nahlas si oddechne.

„Kde tě přepadli?“ ozvalo se u jeho hlavy.

„Co?“

„Ptám se, kde tě přepadli. Mě na nádraží. Jel jsem domů ze školy. Jo a pořád jsi mi neřekl to jméno,“ vzpomněl si Kurt.

„Eli.“

„No fajn, Eli, já jsem Kurt, těší mě!“ Podal mu mladík ruku. Eli ji svou zdravou stiskl a přiškrceně se usmál. Jakmile ji Kurt propustil, trochu nevěřícně se na ni podíval. Normálně by si ji asi otřel nenápadně o tričko nebo kalhoty, ale byl natolik konsternovaný Kurtovým přiznáním, že mu všechno ostatní v tu ránu připadalo malicherné.

„Sebrali tě na nádraží?“

„Jo. Jel jsem z údolí z večerní školy,“ vysvětlil mu Kurt.

„Myslíš Hidden Valley? Tam jsem taky chodil... chvíli,“ vzpomínal.

Bylo to už pár let, co zmíněnou školu pro lidi z nižší vrstvy navštěvoval. Paradoxně se nacházela v oblasti, kde kdysi žilo spoustu filmových hvězd.

„Jo. Je to jedna z mála možností a nemají drahou výuku,“ řekl druhý muž zadumaně.

„Souhlasím,“ přikývl Eli.

Oba muži se zamysleli nad svým nejvyšším dosaženým vzděláním, než se Eli na Kurta opět podíval, aby mu položil další otázku.

„Tys něco provedl? Protože já nevím o ničem. Žil jsem si spokojeně se sestrou a mámou v Pasadeně. Byli jsme zrovna na

promítání filmu. Jednou za týden se tam u nás promítá. Všichni se sejdou v bývalém kulturním centru, aby to viděli. Známe se s promítačem, říkal mi, že má zásobu filmů tak do konce příštího roku...“

„Hm, to moc není, co?“ povzdychl si Kurt. „Co se dělo pak? Musel ses asi bránit, že tě zbili,“ hádal.

„Já fakt nevím. Šli jsme po filmu ještě na panáka do baru v naší ulici. Víme, že jsem si odskočil na záchod a pak...“ Následoval kratičkový záblesk, ve kterém Eli spatřil rvačku a také se v něm mihlo zlato jeho vlasů. To bylo ale všechno, co si dokázal vybavit.

„Museli si tě vytipovat už v tom kině. Nedivil bych se. Chodí po takových akcích a hledají vhodné adepty,“ oznámil mu Kurt.

„Dál už nevím, co se dělo,“ sklonil Eli hlavu. „Mám prostě totální okno.“

„Občas dávají lidem něčeho čichnout, po čem se dostanou do bezvědomí. Počítám, že to způsobilo tohle,“ napadlo Kurta. „Já si bohužel pamatuju na všechno. Sledovali mě od školy, ale do poslední chvíle jsem si toho prostě nevšímal. Pak to šlo ráz na ráz. Rána do hlavy, křupnutí v noze za to, že jsem si ji dovolil vykopnout, a jeden z těch chlapů si mě přehodil přes rameno. Bylo to pozdě večer, nikdo další na zastávce nestál.“

„A kdo jsou ti chlapi?“ zamračil se Eli. Pořád mluvili o nějakých záhadných chlapcích. Kurt přece musel něco vědět.

„Myslíme si, že pracují pro někoho nahoře, ale moc to tu neřešíme. Bylo by hodně špatné, kdyby nás někdo slyšel,“ mrkl na Eliho. Blondýn se nadechl k další otázce, měl jich v zásobě minimálně ještě

milion, ale v hale se opět zvýšil nepatrně hluk, což ho zaujalo. Otočil se směrem, kam předtím všichni utíkali pro jídlo a vodu, Kurt do něj ovšem drbnul loktem a tiše zasyčel.

„Snaž se být nenápadný, musíš se nejdřív uzdravit. Aspoň pár dní se pokus být neviditelný,“ radil mu.

„O čem to mluvíš?“ nechápal Eli. Stačilo ovšem pár vteřin, aby dostal víceméně uspokojující odpověď.

Poznal toho kluka okamžitě. Byl to ten samý, co schytl od o hlavu vyššího facku, když se cpal davem pro příděl. Nějací dva muži, každý o váze tak dvě stě liber a výšce minimálně šest stop onoho mladíka obklíčili a chytili za ruce. Kluk se začal vzpouzet a prosit, ať ho pustí. Nebyla na to ani trochu hezká podívaná, zvláště když se mu z očí začaly řínout slzy jako hrachy. Důležité také bylo, že Elimu ti dva někoho připomínali a nebylo to tak dlouho, co je viděl.

„Jeden z nich vypadá jako chlap z toho záblesku, co jsem před chvílí měl,“ vyhrkl.

„Pak to bude asi tvůj lovec, tedy ten, co loví lidi pro Ospalou věž,“ přikývl Kurt. Eli zachmuřil obočí, protože si to potřeboval nějak přebrat. Chlapcův křik nabíral na hlasitosti.

„Co s ním chtějí udělat?“ Zhrozil se, když jedna z goril zkroutila podvyživenému chudákovi ruku za záda. Eli měl pocit, že mu ji musel vykloubit.

„Půjde do arény,“ odvětil Kurt stroze.

Eli si všiml, že se tím směrem Kurt vůbec nedívá.

„Do arény? Mohl bys být trochu sdílnější? O co tu sakra jde?“ okřikl ho Eli tiše. Pro jistotu se ještě rozhlédl kolem sebe, jestli neupoutal moc pozornosti.

„Bude bojovat...“ povzdychl si druhý muž. „O svůj život a taky o to, abychom zítra dostali najíst,“ vysvětlil Elimu smutně. Blondýn se po mužích se zajatcem znovu ohlédl. Pochopil hned, proč je Kurt sklíčený. Bylo na první pohled jasné, že tenhle drobek nepřežije ani jednu ránu.

2. KAPITOLA

Eli odvrátil hlavu od nešťastného obrázku. Nelíbilo se mu, jak mladíka vláčí za sebou a jak křičí a prosí, aby ho pustili. Nejednou byl svědkem rvačky, kde slabší vždycky prohrál, ale to šlo svým způsobem o pouliční zábavu. Nezávisely na tom další životy a zvláště ne ten jeho.

„Jak bude bojovat?“ špitl, aby ho nikdo další kromě Kurta neslyšel. Druhý muž k němu zvedl zarmoucený pohled.

„Protože jsme včera vyhráli, nemá možnost, vybrat zbraně.“

„Jak vyhráli?“ nechápal Eli.

„Dostal jsi vodu, suchary a mléko, to je výhra. Včera bojoval tamten kluk...“ Ukázal Kurt na o něco mladšího chlapce, než byl Eli, jenž se povaloval v opačném rohu haly na otrhané matraci. Už jen to, že mohl ležet na měkkém, svědčilo o tom, že momentálně v této komunitě znamená víc, než všichni ostatní dohromady. Ale jak Eli správně tušil, bude to platit pouze do chvíle, než zvítězí někdo další.

„Takže zítra jsme o hladu,“ zkonstatoval Eli nevrle.

„Pochopil jsi to správně,“ přikývl Kurt. Eli se odvážil otočit hlavu na ty tři. Hala byla vybavena pouze jedním vchodem, kterým právě odcházeli. Tedy přesněji řečeno, dozorcí šli a chlapec mezi nimi vlál jako praporek.

„Dají mu půl hodiny na přípravu, pak nás pustí do arény taky, abychom to viděli. Nikdy dopředu nevíš, koho dostaneš za soupeře, ale lidi se tam bijí jako o život, protože jinak jejich jeskyně nedostane další den nic k jídlu...“

„Jeskyně?“ otočil Eli na Kurta svou zvědavou tvář. Muž se zatvářil vědoucně.

„Je toho hodně, co ti ještě musím říct. Třeba tohle místo. Říká se tomu sice všeobecně Ospalá věž, ale právě ta se skládá z dalších takových prostor, jako je tenhle a ty se mezi zdejšími lidmi nazývají jeskyně. Mimoto jsou kluci a holky zvlášť. Takže pokud se ti nějaká v aréně zalíbí, rovnou si nech zajít chuť. Stačí sebemenší náznak náklonnosti a je s tebou i s ní amen!“

Tak v tomhle případě byl Eli zcela klidný. Ženy ho totiž v romantické oblasti vůbec nezajímaly. Ale rozhodl se, že si nedůležitou informaci prozatím nechá pro sebe.

„OK, ženské jsou tabu, co dál? Jak bych se k nějaké vůbec mohl dostat, když jsme zavření tady?“ nechápal tu divnou logiku. Kurt zakroutil hlavou.

„Říkal jsem ti přece o vyšším levelu, nebo ne?“

„Jasně,“ přitakal Eli. Na to, kolik od Kurta už dostal informací, a že v nich měl pořádný guláš, si tuhle pamatoval až překvapivě dobře.

„Jinak řečeno vyšší level je zaručená Mistrova přízeň. Konec zápasení, teplá voda, pořádné jídlo každý den...“

„Mistrova přízeň?“ zhrozil se Eli. O nějakém Mistrovi ještě nepadlo ani slovo.

„Víš, co je to harém?“ zkusil to Kurt Elimu víc přiblížit. Blondýn svařtil obočí.

„Říkali nám o nich jednou ve škole. Prý existovaly nejvíce v Osmanské říši,“ vzpomínal.

„Přesně,“ zašeptal Kurt divoce. Očividně ho vzrušovalo o tom mluvit. „V sultánských harémech žily stovky žen, které sloužily svému vladaři jako společnice. Vyšší level je něco podobného, jen s tím rozdílem, že Mistr si potrpí na obě pohlaví. Pokud se tam dostaneš, budeš se mít celkem fajn, ale nesmíš se spustit s žádnou holkou, protože vás oba zabijou. Někteří lidé jsou ale radši, když si jich Mistr nevšimne.“

„Proč?“ nechápal Eli. Kurt nespokojeně mlaskl.

„Copak tobě to pořád nedochází? Možná se máš dobře, co se životních potřeb týče, ale jinak je z tebe otrok. Mistr si vybírá ty hezčí z nás, a to aby byl člověk z kamene, aby pak odolal. A to nejlepší na konec, musíš se především podřizovat Mistrovi. Kdykoliv se mu zamane, budeš mu dělat společnost třeba celou noc, a teď nemluvím o povídání si. Říká se o něm, že jsou jeho chutě neukojitelné. Někdy si bere do postele i dva otroky a dělá s nimi takové zvrhlosti, co si my dva ani neumíme představit. Jednou jsem si všiml, jak se při bojích v aréně usmívá, tak ti snad musí dojít, co je to za maniaka!“ rozohnil se Kurt.

„Co je ten Mistr vůbec zač?“ Eli se snažil nepodléhat strachu, jenž měl Kurtova slova navodit.

„Šéf Ospalé věže, to je zač. Jmenuje se Dorian Crane, a pokud ho nechceš naštvat, tak se na něj moc nedívej, nebo budeš v aréně zítra

ty a s tvým chatrným zdravím bys to taky nemusel přežít,“ shlédli si ho Kurt od hlavy k patě.

„Možná bys měl zůstat tady, nenutí nás, abychom se na to dívali. Akorát většina si to nenechá ujít, přirozeně,“ posteskl si Kurt.

Eli zavrtěl hlavou. Nechtěl se okrást o příležitost, poznat šéfa Ospalé věže. Nejspíš šlo o odporného slizkého chlapa, který si potřeboval dodávat sebevědomí svou mocí. Co ale Elimu v hlavě šrotovalo nejvíce, byla myšlenka na útěk. Kdyby se dostal do vyššího levelu, určitě by měl větší šance se odsud dostat. Jak totiž poznával tohle místo, i díky Kurtovi a několika předešlým událostem, o to více si uvědomoval, do jak neřešitelné situace se dostal. Kurt byl možná smířený se svým osudem, že musí trčet na takovém místě, ale Eli věděl, že na to nikdy úplně nepřistoupí. A že bude bojovat do poslední chvíle, aby získal zpátky svobodu.

Kurt mu ve zbývajících půl hodince vyličil, s čím se v aréně bojuje. Šlo především o zbraně, které znal Eli z ulice. Nože, sekery, kovové tyče; bojovalo se na život a na smrt, to byla podmínka, bez jejíhož nedodržení žádný zápas neskončil. Pokud spolu někdy bojovali stejně silní jedinci, čekalo se, až jeden z nich padne vyčerpáním, a to trvalo kolikrát i pár hodin, jak Kurt Elimu barvitě vysvětloval.

Blondýnovi z toho bylo úzko, modlil se, aby se do arény nikdy nedostal. Jenže na druhou stranu, právě v ní by měl šanci upoutat pozornost samotného Mistra a tím pádem začít pracovat na svém postupu výš.

Dokonce ho v jednu chvíli napadlo, že by se Kurtovi mohl se svým plánem svěřit, připadal mu důvěryhodný, ale nakonec si to rozmyslel.